

A Fővárosi Ítéltábla **felperes jogi képviselőjének neve, címe)** által képviselt felperes neve(**felperes címe** felperesnek, a **I. rendű alperes jogi képviselőjének neve, címe)** által képviselt **I. rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű és az **II. rendű alperes neve** (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében - mely perbe a **alperesi beavatkozó jogi képviselőjének neve, címe** képviselt Alperesi beavatkozó(1087 **alperesi beavatkozó címe.**) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2017. július 11. napján kelt 21.P.20.055/2013/80. számú ítélete ellen a felperes részéről 82. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltségre vonatkozó részében akként változtatja meg, hogy az I. és II. rendű alpereseket egyetemlegesen megillető perköltséget 800.000 (nyolcszázezer) forint + áfa mértékre leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy hogy fizessen meg 15 nap alatt az I. és II. rendű alperesek mint egyetemleges jogosultak részére 100.000 (százezer) forint + áfa mértékű, a beavatkozó részére 10.000 (tízezer) forint + áfa mértékű másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a 2.449.000 (kétfmillió-négyszáznegyvenkilencezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a módosított keresetében egyetemlegesen kérte kötelezni az alpereseket 30.609.750 forint és 2011. július 12. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére, a 2011. július 11. napján elektromos meghibásodás, túlfeszültség miatt bekövetkezett tűz káreseményre.

Az alperesek és az I. rendű alperesi beavatkozó a kereset elutasítását kérte, vitatták a kereset jogalapját, összecszerűségét.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek egyetemlegesen 1.534.532 forint, az I. rendű alperesi beavatkozónak 254.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy 1.320.000 forint kereseti illetéket és állam által előlegezett 918.550 forint szakértői díjat az állam visel.

Az ítélet indokolása szerint a **ingatlan címe** számú fogyasztói helyre a T-400 közcélú szabad vezetékek leágazási pontjánál csatlakozó vezetékek kiépítésre, és 2003. április 24. napján a 2003. évi gyártási és hitelesítési fogyasztásmérő felszerelésre került, melyet követően a fogyasztási helyet az áramszolgáltatásba bekapcsolták. Az ingatlan megosztása után a **ingatlan címe** számú ingatlanra a felperes kizárólagos tulajdonjoga 2004. szeptember 3-án bejegyezésre került, majd a felperes az ingatlanra egy három szintes családi házat

építtetett. A felperes házastársa 2005. szeptember 30-án kötött a **cég 1**vel a fogyasztási helyen történő áramszolgáltatásra általános közüzemi szerződést. Az ingatlanon felperes és családja távollétében 2011. július 11. napján 11 óra 45-kor tűz ütött ki, az ingatlanon lévő betonpince fölötti faszerkezetű ház teljesen leégett. A felperes az Alperesi beavatkozó-vel kötött vagyonbiztosítása alapján épületkárra 28.986.437 forint, ingókárra 10.329.000 forint, költségtérítésre 963.285 forint biztosítási szolgáltatást kapott. A felperes előadása szerint az őt ért tényleges kár összege ezt jóval meghaladja. A 2007. évi LXXXVI. törvény (VET.) 3. § 13. pontja felhívásával az elsőfokú bíróság megállapította, hogy **helyiség** a **cég 2** engedélye alapján engedélyköteles tevékenység végzésére a II. rendű alperes jogosult, míg az I. rendű alperest egyetemes szolgáltatási kötelezettség terheli. Az I. rendű alperes a tüzeset időpontjában nem volt jogosult a VET. 24-29. §, 36. § és 40-44. § szerinti elosztói tevékenység folytatására. A felperes ingatlanát ellátó közcélú villamoshálózatot a II. rendű alperes üzemeltette és üzemelteti jelenleg is a VET. 29. § szerint, ezért az elsőfokú bíróság az I. rendű alperessel szemben a kereseti kérelmet mint megalapozatlant elutasította. A felperes ingatlanát ellátó közcélú hálózatot a tüzeset időpontjában és azóta is a II. rendű alperes üzemelteti, tartja fenn, így a fokozott veszéllyel járó tevékenység folytatójának, üzembentartójának a II. rendű alperest tekintette. A kiegészített igazságügyi szakértői vélemények alapján megállapította, hogy a tűz a ház falától balra, kb. 2 méterre felszerelt Hensel szekrényben keletkezett, de az kétséget kizáróan nem volt megállapítható, hogy azon belül melyik ponton keletkezett a tűz. Az igazságügyi szakértők nyilatkozata szerint már nem volt megállapítható, hogy a tűz a felperes által megbízott villanyszerelő vagy az áramszolgáltató villanyszerelője által végzett kötésekben keletkezett. Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az nem volt vitatott, miszerint a felperes jogelődje megbízásából villanyszerelő mester által a Hensel szekrényben a mérőóra felszerelése, bekötése elvégzését követően, a II. rendű alperes villanyszerelője a rendszert átvette, és a Hensel szekrényt jogi zárral ellátva lezárta, leplombálta. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a II. rendű alperes megbízottja csupán jogosultsággal és nem kötelezettséggel rendelkezett a kialakított rendszer átvizsgálására. Álláspontja szerint azáltal, hogy a II. rendű alperes villanyszerelője a mérőórát átvette, leplombálta, jogi zárral ellátta, nem fordult meg a bizonyítási teher. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte a bizonyítás. A tüzesetben a Hensel szekrény és a mérőóra teljesen megsemmisült, így a kirendelt szakértők véleményeivel a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a tűz a II. rendű alperes által üzemeltetett hálózaton, a csatlakozási pont előtt keletkezett. Ezért jogalap hiányában a keresetet elutasította. Az összecszerülésre vonatkozóan a további bizonyítást mellőzte. A perköltségről a Pp.78. §, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett. Elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a keresetének helyt adást, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte a Pp. 252. § (2) bekezdés alapján. Ezen túlmenően támadta a perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezést, az I., II. rendű alperesnek fizetendő perköltség összegét legfeljebb bruttó 500.000 forintra, az I. rendű alperesi beavatkozónak fizetendő perköltség összegét legfeljebb bruttó 50.000 forintra kérte mérsékelni. Az alpereseket kérte kötelezni az eljárás költségeinek viselésére, a megítélt követelés 35% + áfa összegű ügyvédi munkadíj alapján. Álláspontja szerint a II. rendű alperes mint felperesek áramszolgáltatója a szabvány értéknél nagyobb feszültségű áramot biztosított, amelynek következtében túlhevült az elektromos kötés, amely a tűz kialakulásához, az ingatlan leégéséhez vezetett. Kiemelten hivatkozott a tanú vallomására, amely szerint több alkalommal tapasztalták a szabvány értéknél magasabb feszültséget. A szolgáltató által a szabvány értéknél

magasabb feszültségű áram rendelkezésre bocsátását, a szabványnak és a hálózati kapacitásnak megfelelő áramszolgáltatás nem teljesítését a szolgáltató részéről szerződés szegésnek minősítette, amely megalapozza a jogellenes magatartást és a Ptk. 310. § alapján a kártérítési felelősséget. Jogi álláspontja szerint alperesek egyetemleges felelőssége és kötelezettsége fennáll. A II. rendű alperes mint szolgáltató, az I. rendű alperes mint szerződő fél tartozik felelősséggel. Álláspontja szerint a bizonyítási eljárás eredményei alapján helyes következtetésre jutott a tűz keletkezési helyét illetően az elsőfokú bíróság, ugyanakkor téves következtetésekre jutott az I. és II. rendű alperes felelősségét érintően, amelyet az is megalapoz, hogy a felperes belső hálózatának rendszerbe állításához olyan jellegű és anyagú szekrényt biztosított, amely a túlfeszültség okozta tűz elterjedését nem gátolta meg. A tűz keletkezései helyére a Hensel szekrény vizsgálatára esetleges további bizonyítás kiegészítésének szükségessége esetére terjesztette elő a másodlagos fellebbezési kérelmét. Fenntartotta azon álláspontját, hogy ha megállapítást nyert, hogy a Hensel szekrényben keletkezett a tűz, akkor, miután a szekrény a II. rendű alperes tulajdonát képezi, azáltal a felelősség viselése a szolgáltató I. rendű alperest, és az üzemeltető II. rendű alperest terheli. A szekrény leplombálása jogi zárat jelent, a plomba minimális megsértése büntetőjogi következménnyel jár, ahhoz a felperes nem nyúlhatott. A veszélyes üzemi jellegből fakadóan egyértelműnek tartotta a szekrény tekintetében a II. rendű alperes vizsgálati kötelezettségét, figyelemmel azon gyakorlatra is, hogy a kötések átvizsgálása nélkül nem állítja rendszerbe a fogyasztó megbízásából kiépített hálózatot. A Ptk. 283. § (2) bekezdése pedig nem mentesítheti a II. rendű alperest. Irrelevánsnak tartotta, hogy a Hensel szekrény egyes rész elemei kinek a tulajdonát képezik, hiszen a Hensel szekrény magában, a plomba folytán teljes mértékben a II. rendű alperes felelősségi körébe esik. A szakértők azon megállapítására is utalt, hogy a laza kötés önmagában nem gyullad ki, csak és kizárólag akkor, ha túlfeszültséggel párosul. A perköltséget rendkívül eltúlzottnak tartotta, figyelemmel arra, hogy a tárgyalások többsége legfeljebb csak fél órát tartott, tényleges érdemi tárgyalás legfeljebb öt alkalommal történt, alperesi oldalról írásbeli beadványok száma és terjedelme, és hogy az I. és II. rendű alperest ugyanazon ügyvédi iroda képviselte, legfeljebb a megítélt perköltség 1/3-nak mint arányos költségnek a megállapítására ad alapot. A beavatkozó javára megítélt perköltséget is rendkívül eltúlzottnak tartotta, figyelemmel arra, hogy önálló beadvány előterjesztésére nem került sor, és legfeljebb két tárgyaláson volt jelen.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult, annak megalapozottsága folytán. Az I. rendű alperes hangsúlyozta, hogy az elosztói engedélyesi tevékenység végzésére nem volt jogosult a perbeli felhasználási helyen, az elosztói engedélyes a II. rendű alperes volt. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a szakértői véleményeket helytállóan mérlegelte, és abból megalapozott ténymegállapításra és jogi következtetésekre jutott. Hangsúlyozták, hogy a felperesi érdekkörben eljáró szerelő által tanúsított kialakítású felhasználói berendezések ellenőrzése II. rendű alperesnek nem feladata, a Hensel szekrényen a szolgáltató által elhelyezett jogi zár önmagában a bizonyítási terhet nem fordította meg, a hálózaton bármely mértékű túlfeszültség fellépése a tüzeset időpontjában nem igazolt. Kiemelték, hogy a felperes az I. rendű alperessel kizárólag villamos energia vásárlási szerződést kötött, a hálózatra való csatlakozása és a hálózat használatára a II. rendű alperessel kötött szerződést. A közcélú hálózat tulajdonosa és üzemeltetője a II. rendű alperes. A további bizonyítást szükségtelennek tartották, kiemelték, hogy a veszélyes üzemi felelősségből nem következik, hogy a felhasználói tulajdonú, felhasználó által megbízott szerelők által kialakított felhasználói berendezéseket, így a Hensel szekrénybeli szereléseket II. rendű alperesnek ellenőriznie

kellett volna. Felhasználói hálózat hibáját a Ptk. 99. §-a alapján a felhasználónak kell viselnie. Felhasználói hálózat kapcsán nem eredményez felelősség átszállást, hogy a mérőszekrényen a mérés hitelességének biztosítása céljából a II. rendű alperes zárópecsétet helyez el. A zárópecsét felhelyezésével a mérőszekrény nem került a szolgáltató tulajdonába, üzemeltetésébe. Szakértői bizonyossággal már nem állapítható meg, hogy a Hensel szekrényben hol keletkezett a tűz, és hogy keletkezett-e túlfeszültség. Perköltséget támadó fellebbezést is alaptalannak, a felperes által előterjesztett ügyvédi munkadíj igényt rendkívül eltúlzottnak tartották.

Az I. rendű alperesi beavatkozó csatlakozva az alperesek fellebbezési ellenkérelméhez, az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a perköltséget támadó fellebbezés sem alapos, a részére megállapított perköltség összeg arányos a kifejtett tevékenységével is.

A fellebbezés a per fő tárgya tekintetében nem, a perköltség tekintetében részben alapos.

A felperes, illetőleg házastársa a **ingatlan címe** számú fogyasztási helyre, áramszolgáltatásra közüzemi szerződést kötött. Tény, hogy 2007. január 1. napjától a módosult VET. Rendelkezések értelmében az I. rendű alperes az egyetemes szolgáltatási kötelezett, míg a II. rendű alperes az elosztói engedélyes a per tárgyat képező felhasználási helyen. A kereset lényegében az alperesek szolgáltatási kötelezettségének hibás teljesítésén alapult, azon, hogy túláram érkezett a hálózatra, amellyel okozati összefüggésben égett le a ház. A fennálló közüzemi szolgáltatói jogviszony alapján az I. rendű alperes kártérítési felelősségét a szerződésszegéssel okozott kár a Ptk. 318. §-on keresztül alkalmazandó Ptk. 339. § (1) bekezdése alapíthatta meg. A II. rendű alperes üzemelteti ténylegesen a közszolgáltatási villamos hálózatot, lényegében az I. rendű alperes teljesítési segédje, így az ő szerződésszegő magatartásáért a felperessel szemben az I. rendű alperes köteles helytállni. Mint a kár tényleges okozójának azonban a szerződésen kívül okozott kár - Ptk. 339. § (1) bekezdés - jogcímén a felperessel szemben állhat fenn közvetlen kártérítési felelőssége. Ezért jogviszony hiányában egyik alperessel szemben sem volt helye a kereset elutasításának, vizsgálni kellett, hogy a kárkötelem létrejött-e.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a felperesnek, valamint az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, miszerint a veszélyes üzemi felelősség alapján ítélt meg a jogvita. Az energia szolgáltatás és az energia felhasználása egyaránt fokozott veszéllyel járó tevékenység, ezért nem csupán az alpereseknek mint az energia szolgáltatóinak áll fenn fokozott védekezési kötelezettsége, de a felperesnek mint az energia vételezőjének, illetőleg felhasználójának is. Mindebből következően a két fokozott veszéllyel járó tevékenység találkozása figyelemmel a Ptk. 346. § (1) bekezdés alapján a Ptk. 339. § (1) bekezdése alkalmazandó.

Mindezek alapján a Pp. 164. § (1) bekezdés szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az I. rendű alperes szerződésszegést, míg a II. rendű alperes szerződésen kívüli jogellenes és felróható magatartást követett el azáltal, hogy a hálózatra túláram érkezett, továbbá ezzel okozati összefüggésben keletkezett a tűz és égett le a lakóháza.

Az elsőfokú bíróság szakértői bizonyítást folytatott le - a rendelkezésre álló tűzvizsgálati jelentésben foglaltakra is figyelemmel - a tűz keletkezésének helyére, okára. A többszörösen kiegészített szakértői véleményekből megállapítható volt, hogy a tűzvizsgálati jelentésben tűz keletkezési okaként megjelölt elektromos energia nem

azonosítható egyértelműen a túlfeszültséggel. A tűzvizsgálati jelentés, valamint a perben kirendelt igazságügyi szakértők első szakértői véleményei a tűz keletkezésének helyét a ház külső falára szerelt mérőszekrényben jelölték meg, amelyen a kiegészítő szakvélemények sem változtattak. Az elsőfokú eljárásban 2016. szeptember 8. napján (64. számú jegyzőkönyv) meghallgatott **igazságügyi szakértő neve** igazságügyi szakértő akként nyilatkozott, hogy szakértői módszerekkel egzakt módon pontosan nem tudja megállapítani, hogy a tűz a II. rendű alperes mérőórájában keletkezett-e. Ugyanakkor, miután teljes mértékben kiégett, lényegében eltűnt a Hensel szekrény, arra a megállapításra jutott, hogy a tűz mindenképpen a villanyóra környékén keletkezett. Majd ezt követően már kizártnak tartotta, hogy a tűz a ház külső falára felszerelt kismegszakítónál keletkezett volna, mely megállapításra az égés irányából, a tűzoltóság beavatkozásából, a szélirányból, az épület építészeti adottságaiból jutott, és akként nyilatkozott, hogy végül is kizárásos alapon vonta le a következtetést. Az tény, hogy a Hensel szekrény teljesen megsemmisült a tűz során, melyre figyelemmel maga a Hensel szekrény nem volt vizsgálható. A felperesnek egy forgalomban lévő Hensel szekrény vizsgálatára vonatkozó bizonyítási indítványa a jelen perben irreleváns volt, hiszen a konkrét szekrény, illetőleg az abba való bekötések képezhetnék volna a szakértői vizsgálat tárgyát, amelyből a szakértői nyilatkozatok szerint is következtetést lehetett volna levonni a tűz keletkezési okára. Mindezeket követően a szakértők akként nyilatkoztak, hogy a tűz a Hensel szekrényben keletkezett, de arra már nem tudtak megállapítást tenni, hogy a tűz a szekrényben a felperesi villanszerelő, vagy az áramszolgáltató kötésein keletkeztek, miután az tény, hogy a Hensel szekrényben vannak ezek a kötések, és osztódik meg a fogyasztó, illetőleg az alperesi kiépítés között.

A tűzoltóság irataiból az egyértelmű tényként volt megállapítható, hogy a felperesi ingatlanról a tűz a felperesi ingatlanok mind a bal-, mind a jobb oldalán lévő szomszédos ingatlanokra áterjedt. Tény, hogy a tűzoltók az utca irányából kezdték meg az oltást. A tűzoltóság iratai között nem fekszik el a káresemény időpontjában fennálló szélirányra vonatkozó adat, ilyen adatokra a meteorológiai szolgálat nem került megkeresésre, illetőleg a meteorológiai szolgálat adatai nem állnak rendelkezésre. Mindebből következően nem indokolható az igazságügyi szakértőknek a szélirányra is figyelemmel tett azon megállapítása, hogy a tűz nem a ház falán lévő, hanem az attól két méterre lévő Hensel szekrényben keletkezett. E megállapítást az a körülmény is aggályossá teszi, hogy mindkét irányban tovább terjedt a tűz a szomszédos ingatlanok növényzetére, továbbá az is, hogy a Hensel szekrényt és a lakóépületet elektromos földkábel kötötte össze, amelyen a tűznek az épületre való áterjedése kizárt. (**szakértő neve** szakértő előadása - 64. jkv.6. oldal 7. bekezdés).

A fentiekből következően a másodfokú bíróság a szakértők többszörösen is kiegészített véleménye alapján nem látta teljes bizonyossággal megállapíthatónak, hogy ténylegesen melyik villanszekrényben, hol keletkezett a tűz.

Ugyanakkor azt elfogadva is, hogy a Hensel szekrény környékén keletkezett a tűz, amely a felperesre legkedvezőbb szakértői megállapítás, nem volt szakértői módszerekkel megállapítható, hogy a Hensel szekrényen belül a fogyasztó vagy a szolgáltató által üzemeltetett vezetékszakaszon, illetve ezekhez tartozó kötéseknel keletkezett a tűz. A szakértők hivatkoztak a tűz keletkezési okaként a nem kellően meghúzott, laza kötésre. A szakértői véleményből arra egyértelmű megállapítás volt vonható, hogy a Hensel szekrény az, ahol a szolgáltató, illetőleg a fogyasztói áram vételezés kiépítése összekapcsolódik. A Hensel szekrény leégése folytán egyértelmű bizonyíték nem áll már rendelkezésre, és utólag sem volt rekonstruálható, hogy ténylegesen a szekrényben, és annak melyik

pontján volt egy nem kellően meghúzott laza kötés, amely okozhatta a tüzet.

A felperes arra hivatkozott, hogy túláram okozta a tüzet. E túláram fennállta a szakértői véleménnyel nem volt bizonyítható. A tanúbizonyítás nem alkalmas a tűz keletkezése okaként a túláram megállapítására. A tanúk korábbi áramingadozásokra nyilatkoztak, illetőleg arra, hogy ennek folytán mentek tönkre elektromos berendezéseik. Arra azonban tanúvallomás nem állt rendelkezésre, hogy illet közvetlenül a tűz keletkezését megelőzően tapasztaltak volna. A II. rendű alperes az üzemeltetés során naplóban rögzíti az áramingadozást, történt-e mikor és milyen mértékű. Az alperesek nyilatkozata szerint a rendszer túláramot nem rögzített a per tárgyát képező időpontban, illetőleg azt megelőzően.

Mindebből következően a tanúk által észlelték nem voltak alkalmasak a többlet energia szolgáltatás, a túláram bizonyítására. Ugyancsak nem volt erre alkalmas a kiegészítő tűzvizsgálói jelentés sem, amely csupán a sűrűn előforduló áramingadozásokra, áram kimaradásokra vonatkozó tanúvallomásokra alapozva még inkább alátámasztottnak találta az elektromos energiát mint a tűz kiváltó okát. Mindebből következően ugyancsak nem volt tényként megállapítható, hogy túláram okozta a tüzet.

Önmagában az a tény, hogy a Hensel szekrény leégett és ezáltal a bizonyításra köteles felperes nehéz helyzetbe került a tűz keletkezési oka bizonyításában, a bizonyítási terhet nem fordította meg, és a bizonyítatlanságot továbbra is a bizonyításra köteles felperes terhére kellett értékelni.

A tűz keletkezésének oka a rendelkezésre álló bizonyítékok, így különösen a tűzvizsgálói jelentés és annak kiegészítése, valamint a perben lefolytatott szakértői bizonyítás alapján kétséget kizáróan nem volt megállapítható. Nem volt bizonyított, hogy túláram állt fenn és az alperesek oldalán fennálló ezen rendellenesség vagy egyéb kötelezettség megszegése, így például a nem megfelelő szerelés - váltotta ki a tüzet.

Mindezen indokok alapján az elsőfokú bíróság a keresetet bizonyítottság hiányában helytállóan utasította el.

A perköltséget támadó fellebbezés az alábbiak szerint volt alapos.

A felperes keresete 30.609.752 forint kártérítés megfizetésére irányult. Az alperesek a korábban ugyancsak előterjesztett személyhez fűződő jog megsértése és 3.000.000 forint nem vagyoni kár iránti keresettől való elálláshoz költség igény nélkül járultak hozzá. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által meghozott ítélet alapját képező pertárgyérték 30.609.750 forint. A 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet (IM. rendelet) 3. § (2) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés alapján az így megállapítható ügyvédi munkadíj 1.118.293 forint, azaz alacsonyabb összeg, mint amit az elsőfokú bíróság megállapított. Önmagában az, hogy az I., II. rendű alpereseket azonos ügyvéd képviselte, magasabb összegű ügyvédi díj megállapítására nem adott alapot. Az elsőfokú eljárás lényegében a jogalap körében folyt, az alperesek is alapvetően a jogalapra tettek nyilatkozatot, a bizonyítás mindvégig kizárólag a jogalap körében került lefolytatásra, és a perbeli nyilatkozatok is erre irányultak. Mindezek mérlegelésével az IM rendelet 3. § (5) bekezdését a másodfokú bíróság alkalmazhatónak találta, és így a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányosan 800.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat mint felperes által fizetendő perköltséget látott megállapíthatónak. Az I. rendű alperesi beavatkozó javára megállapított 200.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj leszállítására ugyanakkor kellő alapot nem látott a másodfokú bíróság, figyelemmel a pertárgyértékre és a beavatkozó képviselője által

kifejtett ügyvédi tevékenységre.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében a per fő tárgya tekintetében helybenhagyta, míg a perköltségre vonatkozó rendelkezést részben megváltoztatta.

A Fővárosi Ítéltábla a jelen fellebbezési eljárásban felmerült perköltség viseléséről alapvetően a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott, figyelemmel arra, hogy a per fő tárgya tekintetében a fellebbezés eredménytelen volt, és a fellebbezési pertárgyértéket a per fő tárgya tekintetében történt fellebbezés határozta meg. Ehhez képest, mivel a másodfokú eljárás alapvetően a jogalap megítélése körében folyt, a kifejtett ügyvédi tevékenység is ehhez igazodott, egy tárgyalás került megtartásra, így az ügyvédi tevékenységet értékelve és mérlegelve alapvetően a másodfokú eljárásban az alperesek javára megítélendő perköltség összegét ez határozta meg. A beavatkozót ugyancsak ezen szempontok alapján, szintén mérlegeléssel állapította meg a Pp. 83. § (1) bekezdés szerint, a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés értelmében.

A felperes teljes személyes költségmentességben részesült, így a le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a Fővárosi Ítéltábla az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés szerint alkalmazandó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. § szerint rendelkezett.

Budapest, 2018. február 6.

Dr. Németh László
a tanács elnöke

. Merőtey Anikó. Molnár Ágnes
előadó bíró

bíró